

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szabályok szorításában**

1. Az el nem tiport szikra

Szél-Kata

Alinda combjaiban égett az izom, ahogy a sajátja mellett a nagymama lendkerekét is hajtani próbálta. A fémszerkezet sikoltva ellenkezett a szokatlan nyomatékkal szemben, de a lány nem engedte el a pántot. Inkább a saját tüdejét áldozta fel, mint hogy az Őrszem-3 hideg, vörös szenzora alkalmatlannak nyilvánítsa az idős asszonyt. A gép fagyos léptei megálltak a padok mögött, a hidraulika sziszegése elfojtotta a bent lévő tucatnyi ember elszorult zihálását.

János-G534 a szomszédos sorból figyelte a lány megfeszülő hátát. Ökle fehéredett a hideg vasmarkolaton; a benne forrongó tehetetlen düh fojtogatta. Tudta, hogy a szabályzat szigorúan tiltja az energiaátvállalást, mégis elmozdult a helyéről, hogy saját áramkörére terelje a hiányzó wattokat.

– Maradj a helyeden, János! – csattant fel Alinda hangja, élesen és fojtottan. Nem kért a segítségből. Meg akarta mutatni a gépnek – és önmagának is –, hogy a kényszerű fizikai munka ellenére nem pusztá alkatrészek a kolónia gépezetében.

– Ez nem élet, Alinda – vetette oda János vágó éllel, miközben tekintete összechapott az Őrszem-3 mozdulatlan optikájával. A gép fémkarja lassan megemelkedett, kalibrálva a túlterhelés pontos forrását.

A nagymama remegő késsel nyúlt a lány vállához. A levegőben ózon és izzadság szaga keveredett, de a pusztá túlélési ösztön mögött ott feszült az égető kérdés: ha elvesz az akarat és egymás védelmének joga, mi különbözteti meg az embert a generátort hajtó fémtömegetől?

2. A szabályok szorításában

Homály Bálint

Az Őrszem fémes léptei lassan feloldódtak a csarnok nehéz, olajszagú gőzében. A tizenkettes pad felett stabilan égett a zöld jelzőfény, de a levegőben bent rekedt a feszültség. Alinda tüdeje még mindig sípolt a hirtelen erő kifejtéstől, ahogy a pedálokat róttá, dühös pillantást vetve a mellette gépiesen mozgó öregasszonyra.

A szomszédos sor felől egy árnyék lépett közelebb. János, a G534-es jelzésű férfi

félreérthetetlen aggodalommal nézett a nagymamára. A kolónia szigorú napirendje tiltotta az engedély nélküli kapcsolatfelvételt a műszak alatt, mégis átnyújtott egy rongyba tekert, elhasznált fémalkatrészt – egy barkácsolt nehezéket, ami megkönnyíthette volna az öregasszony lendkerekének hajtását.

– Hagyd abba, János – torkolta le élesen a nagymama, miközben a szeme meg sem rebrent, tekintetét a faltengelyre szegezte. – A szabályzat nem ismer kivételeket. Menj vissza a fülkédbe, mielőtt az optikai lencsék újra felénk fordulnak.

Alinda látta, ahogy a férfi arca megrándul, mielőtt szó nélkül visszalépett a saját szektorába. De a lány észrevette azt is, amit az őrszemek szenzorai sosem rögzítenének: a nagymama ujjai egy pillanatra görcsösen megszorították a hajtókart, és a kiszáradt ajkak sarkában felsejlett egy régen eltemetett, néma sóhaj. A tilalmak mögött ott lapult valami elfeledett emberi melegség.